

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. N.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2018, č. j. CPR-11746-7/ČJ-2018-930310-V246, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2019, č. j. 1 A 114/2018 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 2. 2018, č. j. KRPA-15663-28/ČJ-2018-000022, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobkyně. Dospěla k závěru, že neoprávněný pobyt žalobkyně byl náležitě zjištěn a prokázán a že uložená forma opatření i délka správního vyhoštění je zcela adekvátní. Žádné pochybení žalovaná neshledala ani ve vztahu k ustanovení opatrovníka žalobkyni. Ve vztahu k obsahu závazného stanoviska k vycestování žalobkyně nedisponoval správní orgán prvního stupně žádným prostorem pro správní uvážení. Opodstatněnými žalovaná neshledala ani námitky žalobkyně, že neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci a že správní orgán prvního stupně nedostatečně posoudil přiměřenost správního vyhoštění.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítala, že forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění byla podle žalobkyně vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v době, kdy s ní bylo zahájeno řízení o vyhoštění, měla platné povolení k pobytu a chystala se toto povolení prodloužit. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnila žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky tak, aby měla možnost se na území České republiky opětovně vrátit. O tuto možnost žalobkyně přijde, pokud jí bude uloženo správní vyhoštění.

[4] Žalobkyně dále namítla, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do jejího soukromého a rodinného života a že v tomto ohledu nedostatečně zjistil skutkový stav. Vysoká výměra správního vyhoštění není řádně zdůvodněna a nebyly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a okolnosti jejího života na území České republiky. V této části tak je podle žalobkyně rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně dále žalované vytkla, že se řádně nevypořádal s její námitkou, že jí nebylo řádně doručeno rozhodnutí ve věci stanovení lhůty k vycestování. Žalobkyně proto nevěděla o neoprávněnosti svého pobytu a nemohla se ani dopustit opakovaného porušení právních předpisů.

[5] Správní orgán prvního stupně poté, co se mu jedenkrát nepodařilo doručit žalobkyni oznámení o zahájení řízení, přikročil okamžitě k ustanovení opatrovníka, aniž by se pokusil o opětovné doručení, případně o samostatné zjištění a dohledání místa pobytu, na něž by bylo možné dané oznámení doručit. Žalobkyni tak obešel. Opatrovník neučinil vůbec nic na obranu zájmů žalobkyně. Takový postup považuje žalobkyně za nezákonný (v rozporu s § 19 a § 25 správního řádu) a domnívá se proto, že doručení nemohlo být ve vztahu k ní účinné, a nemohla tudíž ani následně porušit opakovaně zákon. V této souvislosti žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 200/97 a I. ÚS 2545/12. Vadné ustanovení opatrovníka ovlivňuje zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť žalobkyně nemohla v řízení reálně uplatňovat svá práva.

[6] Závěrem žaloby žalobkyně namítla, že bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o nemožnost vycestování. Stanovisko ministerstva vnitra obstarané správním orgánem prvního stupně je totiž neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak mu ukládá zákon.

pokračování

[7] Městský soud v Praze označeným rozsudkem žalobu zamítl. Městský soud poukázal na skutečnost, že oznámení o zahájení správního řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování ze dne 3. 10. 2017 nebylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou na adresu Olšanská 2898/4E, Praha 3, neboť se zásilka vrátila správnímu orgánu s tím, že adresátka již nemá označenou schránku. Správní orgán prvního stupně následně dne 30. 10. 2017 přistoupil k ustanovení opatrovníka. Usnesení o ustanovení opatrovníka doručil správní orgán veřejnou vyhláškou. O stanovení nové lhůty k vycestování bylo rozhodnuto 8. 11. 2017. Městský soud dospěl k závěru, že oznámení o zahájení správního řízení bylo doručeno žalobkyni fikcí.

[8] Soud dále konstatoval, že v řízení o stanovení nové lhůty k vycestování došlo ze strany správního orgánu k procesnímu pochybení, když předčasně ustanovil žalobkyni opatrovníka. Je ale otázkou, zda tato procesní chyba měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Žalovaná uvedla, že jiná adresa pro doručování zásilek žalobkyni nebyla známa a žalobkyně sama vypověděla, že od 1. 10. 2017 bydlela různě u známých, protože nemohla najít byt a od 1. 12. 2017 bydlí u přítele. Z výpovědi žalobkyně tak jasně vyplynulo, že od 1. 10. 2017 se na nahlášené adrese nezdržovala a jinou adresu místa pobytu správnímu orgánu nesdělila. Do 1. 12. 2017 navíc žalobkyně nebydlela na jedné adrese, ale své místo pobytu střídala. I pokud by se správní orgán snažil další písemnosti doručovat na adresu Olšanská 2898/4E, Praha 3, žalobkyně by je neobdržela, neboť se na uvedené adrese již od 1. 10. 2017 nezdržovala. Správní orgán navíc neměl jak žalobkyni zastihnout, neboť ta mu novou adresu místa pobytu nesdělila, ani jinde nenahlásila, kam mají být zásilky doručovány. Soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobkyně věděla o tom, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, jehož vykonatelnost byla pouze odložena z důvodu existence překážek vycestování. Žalobkyně tedy mohla očekávat, že bude nucena v budoucnu vycestovat, a tím spíše si měla střežit svá práva. Laxní přístup žalobkyně nemůže jít k tíži správního orgánu.

[9] Skutečnost, do jaké míry byl ustanovený opatrovník aktivní, není předmětem hodnocení v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. I pokud by žalobkyni opatrovník ustanoven nebyl a písemnosti by byly doručovány žalobkyni na její nahlášenou adresu pobytu fikcí, fakticky by se skutkový stav nijak nezměnil, neboť žalobkyně se na adrese nezdržovala a poštu tam nepřebírala. Tedy o zahájení správního řízení a stanovení nové lhůty k vycestování by se ani s ohledem na § 23 odst. 4 správního řádu nedozvěděla. Naopak práva žalobkyně byla ochráněna alespoň ustanovením opatrovníka, bez ohledu na jeho skutečnou aktivitu. S ohledem na výše uvedené městský soud přisvědčil správnímu orgánu, že žalobkyně neoprávněnost svého pobytu zavinila sama svým nedbalostním jednáním, a to když nenahlásila novou doručovací adresu a svá práva dostatečně nestřežila. V tomto kontextu se správní vyhoštění v délce 18 měsíců jeví soudu jako přiměřené. Správní orgán se dostatečně zabýval všemi okolnostmi, vzal přitom v potaz, že žalobkyně nemusela být informována o tom, jak dlouho může na území ještě pobývat.

[10] Městský soud dále neshledal žádné skutečnosti, pro něž by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Navázal, že správní orgány nejednaly v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a správní orgány dbaly,

aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti jejího vycestování je zcela neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti. Žalobkyně totiž v této námitce neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, přičemž obsahem spisového materiálu jsou i podklady závazného stanoviska, které jsou aktuální, např. informace Ministerstva vnitra - OAMP o Uzbekistánu z 15. 5. 2018.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[11] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uvedla, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nedostály své povinnosti zjistit také okolnosti případu svědčící ve prospěch stěžovatelky, přestože se jedná o řízení vedené z moci úřední.

[12] Stěžovatelka rovněž namítala, že městský soud se náležitě nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatelka dále vyjádřila nesouhlas se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Žalovanou nebyly náležitě vypořádány odvolací námitky, zejména týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatelky. Městský soud se nezabýval tím, zda byly náležitě vypořádány odvolací námitky a neřešil klíčovou námitku týkající se nedostatečné přezkumné činnosti žalované.

[13] Stěžovatelka dále upozornila na skutečnost, že v době, kdy s ní bylo zahájeno řízení o vyhoštění, měla platné povolení k pobytu a zrovna se chystala jej prodloužit. Stěžovatelce nebylo známo, že již nemůže dále na území pobývat, neboť jí nebylo doručeno rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování. I pokud by se stěžovatelka nacházela na území bez platného oprávnění k pobytu, měl správní orgán možnost přistoupit k jinému řešení, které by stěžovatelce umožnilo dobrovolné opuštění republiky. Ustanovený opatrovník v řízení o stanovení nové lhůty k vycestování nijak nehájil zájmy stěžovatelky, která se navíc o jeho ustanovení vůbec nedozvěděla. Městský soud však tuto námitku nijak nerefletoval. Uložení správního vyhoštění označila stěžovatelka za zjevně nepřiměřené opatření.

[14] Stěžovatelka poukázala na rozsudky NSS č. j. 3 As 60/2006 – 46 a č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, v nichž je vyloženo, jakým způsobem by mělo být konstruováno rozhodnutí správního soudu. Městský soud tímto způsobem nepostupoval. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na její případ, v němž bylo porušeno její právo na spravedlivý proces a státní orgány nesplnily povinnost vydat řádné, přesvědčivé a přezkoumatelné rozhodnutí. Městský soud pak nedostál své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí, když některé námitky stěžovatelky bez povšimnutí přechází a navíc aprobejuje totožnou nezákonnost jako žalovaná a vůbec neřeší otázku správnosti závazného stanoviska, která byla stěžovatelkou opakovaně zpochybňována.

[15] Závěrem stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěrem soudu i správních orgánů, že rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Rozhodnutí soudu i správních orgánů jsou podle stěžovatelky nedostatečně odůvodněná a tudíž nepřezkoumatelná.

pokračování

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a na rozsudek městského soudu, se kterým se plně ztotožnila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatelka spatřovala v tom, že městský soud nedostál své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí, když některé námitky stěžovatelky bez povšimnutí přechází a neřeší stěžovatelkou zpochybňovanou správnost závazného stanoviska. Další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatelka v nedostatečně zdůvodněném závěru, že rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

[20] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Kasační stížností napadený rozsudek je řádně a srozumitelně zdůvodněný, městský soud poukázal na relevantní skutková zjištění, z nichž posléze při posouzení věci a vypořádání námitek stěžovatelky vycházel. Městský soud se přiměřeně vyjádřil ke všem podstatným žalobním námitkám.

[21] Vzhledem k tomu, že městský soud se vypořádal s žalobní argumentací stěžovatelky, která zahrnuje i námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přezkoumal správnost závěrů žalované, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou ani námitku stěžovatelky, že se městský soud nezabýval tím, zda byly náležitě vypořádány odvolací námitky a neřeší klíčovou námitku týkající se nedostatečné přezkumné činnosti žalované. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2017, č.j. 1 As 299/2016 – 59, v němž vyslovil, že „rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).“ Ústavní soud v bodě

68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

[22] Pokud stěžovatelka uvedla, že městský soud vůbec neřešil správnost závazného stanoviska, které bylo stěžovatelkou opakovaně zpochybňováno, nepovažuje tuto výtku Nejvyšší správní soud za opodstatněnou. Stěžovatelka totiž v žalobě ani v kasační stížnosti neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, v důsledku kterých by mělo být závazné stanovisko ministerstva k vycestování stěžovatelky nesprávné. V žalobě stěžovatelka namítala pouze obecně nezákonnost závazného stanoviska. Městský soud se tudíž ani nemohl podrobněji zabývat jeho správností. Pokud tedy městský soud poukázal na aktuálnost předmětného závazného stanoviska a nekonkrétnost tvrzení stěžovatelky zpochybňující jeho správnost, nepochybil při vypořádání žalobní argumentace stěžovatelky směřující vůči předmětnému závaznému stanovisku.

[23] K argumentaci stěžovatelky, že se o ustanovení opatrovníka a vydání rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování nedozvěděla, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že z výpovědi stěžovatelky je zřejmé, že na hlášené adrese se od 1. 10. 2017 nezdržovala, bydlela různě po známých, neboť nemohla najít byt, a od 1. 12. 2017 bydlí u přítele, přičemž jinou adresu místa pobytu správnímu orgánu nesdělila. Správní orgán prvního stupně stěžovatelce doručoval v průběhu října 2017 oznámení o zahájení správního řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování ze dne 3. 10. 2017, č. j. KRPA-344714-5/ČJ-2017-000022. Stěžovatelka nebyla zastižena, proto byla zásilka uložena dne 13. 10. 2017, stěžovatelka byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo jí zanecháno na místě poučení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zásilku nevyzvedla, byla zásilka správnímu orgánu vrácena dne 24. 10. 2017 s tím, že stěžovatelka neměla označenou schránku. Usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KRPA-344714-6/ČJ-2017-000022, správní orgán prvního stupně ustanovil stěžovatelce opatrovníka, kterému dne 9. 11. 2017 doručil své rozhodnutí ze dne 8. 11. 2017, č. j. KRPA-344714-8/ČJ-2017-000022, o stanovení nové lhůty k vycestování.

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že shora zmíněné oznámení o zahájení správního řízení bylo stěžovatelce doručeno fikcí, jak již přilehavě konstatoval městský soud. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014 - 41, č. 3524/2017 Sb. NSS, v němž vysvětlil, že *na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta*. Uplatnění fikce doručení nebrání ani skutečnost, že se stěžovatelka na hlášené adrese již nezdržovala, neboť jak již vyslovil NSS v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 Afs 32/2009 – 105, „*správní řád však fikci doručení nepodmiňuje tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení*“.

[25] Vzhledem k tomu, že před ustanovením opatrovníka účastníkovi řízení musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou pro to splněny podmínky a zda nelze použít jiné opatření (viz městským soudem již zmíněný rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 Azs

pokračování

157/2016 – 34), přičemž ze správního spisu nevyplývá v tomto ohledu jakákoliv činnost správního orgánu prvního stupně, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud také se závěrem městského soudu, že v řízení o stanovení nové lhůty k vycestování došlo ze strany správního orgánu k procesnímu pochybení, když předčasně ustanovil žalobkyni opatrovníka.

[26] Obstojí však také závěr městského soudu, že tato procesní chyba neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, neboť i kdyby opatrovník stěžovatelce ustanoven nebyl a písemnosti by byly doručovány na její nahlášenou adresu pobytu, fakticky by se skutkový stav nijak nezměnil, neboť stěžovatelka se v době doručování uvedených písemností na adrese nezdržovala, poštu tam nepřebírala, přičemž své aktuální místo pobytu správnímu orgánu nesdělila, a o stanovení nové lhůty k vycestování by se tudíž tak jako tak nedozvěděla. Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle § 169a zákona o pobytu cizinců se cizinci doručuje právě pouze na jím ohlášenou adresu a správní orgán prvního stupně proto nebyl povinen po nové (nenahlášené) adrese pobytu stěžovatelky pátrat.

[27] Ohledně aktivity ustanoveného opatrovníka městský soud konstatoval, že není předmětem hodnocení v posuzované věci a že práva stěžovatelky byla ustanovením opatrovníka alespoň ochráněna, bez ohledu na jeho skutečnou aktivitu. Také s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Městský soud se tedy vyjádřil k námitce stěžovatelky, že opatrovník nehájil její zájmy, a stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že tuto její námitku nerefletoval.

[28] Skutečnost, že stěžovatelce nebyla známa existence rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování, nelze hodnotit ve prospěch stěžovatelky, neboť k němu došlo v důsledku výše zmíněného jednání stěžovatelky, která nenahlásila správnímu orgánu novou doručovací adresu. Stěžovatelka, jakožto cizinec byla povinna v souladu s § 98 zákona o pobytu cizinců hlásit změny svého místa svého pobytu. Tato povinnost, která pramení z legitimní snahy státu mít přehled o místě pobytu cizinců na svém území, přitom cizince nijak výrazně nezatěžuje.

[29] Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje také se závěrem městského soudu, že stěžovatelka svá práva dostatečně nestřežila. To platí tím spíše s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatelce již rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2017, č. j. KRPA-229339-17/ČJ-2017-000022, bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, avšak vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že se na stěžovatelku podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona, bylo stěžovatelce umožněno pobývat v ČR na základě víza za účelem strpění. Stěžovatelka se tedy nacházela v postavení cizince, kterému již bylo uloženo správní vyhoštění, a tím spíše měla pečlivě sledovat veškeré záležitosti a dodržovat povinnosti související s jejím pobytem na území České republiky, tj. i hlášení svého místa pobytu příslušným orgánům.

[30] Opodstatněnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatelky, že správní orgán nedostal své povinnosti zjistit také okolnosti případu svědčící ve prospěch stěžovatelky zakotvené v § 50 odst. 3 správního řádu. Okolnosti, které stěžovatelka

v tomto směru uváděla - doručení rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování prostřednictvím opatrovníka a s tím související její nevědomost o existenci tohoto rozhodnutí, byly správními orgány i městským soudem vyhodnoceny jako nemající vliv na zákonnost správního vyhoštění stěžovatelky. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené plně ztotožňuje. Jiné okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky ze spisu nevyplývají a ani stěžovatelka nekonkretizovala, o jaké opomenuté okolnosti by se mělo jednat.

[31] K námitce stěžovatelky, v níž vyjádřila nesouhlas se závěrem správních orgánů i městského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje v posuzované věci nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že správní orgány se otázkou přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky zabývaly.

[32] Správní orgán prvního stupně hodnotil přiměřenost správního vyhoštění stěžovatelky z hlediska kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že stěžovatelka je svobodná, bezdětná, rodinu má v domovském státě a na území České republiky nebyla posledních pár měsíců příliš ukotvena, neboť střídala místa svého pobytu různě po známých. Stěžovatelka nemá na území České republiky žádné blízké osoby, vyjma přítele, se kterým momentálně bydlí. Stěžovatelka má v Uzbekistánu rodinu představující zázemí. Je dospělou a zdravou osobou, a proto její začlenění po studiu na území České republiky zpět do společnosti v zemi původu nebude problémové. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči které by měla stěžovatelka vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana České republiky, ani takovou osobou nežije ve společné domácnosti. Ze stěžovatelkou podaného vysvětlení nevyplývají žádné společenské ani kulturní vazby k území České republiky. Vzhledem k pozbytí pobytového oprávnění nemůže být hovořeno ani o zaměstnání či jiné výdělečné činnosti stěžovatelky. Žalovaná dále poměřila vazby stěžovatelky k České republice spočívající v její touze pracovat zde v oboru realit a být se svým přítelem pocházejícím z Azerbajdžánu a na druhé straně veřejný zájem na jejím vyhoštění odpovídající závažnosti protiprávního jednání spočívajícího ve skutečnosti, že se na území České republiky zdržovala neoprávněně bez platného víza minimálně ode dne 16. 12. 2017 do dne 11. 1. 2018, čímž opakovaně porušila právní předpisy, a dospěla k závěru, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřené.

[33] Rovněž městský soud se přiměřeností správního vyhoštění stěžovatelky zabýval, poukázal v této souvislosti na skutečnost, že správní orgán prvního stupně se podrobně vyjádřil ke všem kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců a na závěry správních orgánů a následně uzavřel, že stěžovatelka ve správním řízení neuváděla žádné skutečnosti, pro něž by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

[34] Závěry správních orgánů obou stupňů i městského soudu ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně zdůvodněné, a tudíž přezkoumatelné. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dále Nejvyšší správní soud stejně jako správní orgány i městský soud dospěl k závěru, že správní

pokračování

vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Zdejší soud proto nepřisvědčil námitkám stěžovatelky, v nichž tvrdí opak.

[35] Námitce stěžovatelky, v níž upozornila na skutečnost, že v době, kdy s ní bylo zahájeno řízení o vyhoštění, měla platné povolení k pobytu a zrovna se chystala jej prodloužit, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že k nabytí právní moci rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, kterým byla stěžovatelce stanovena doba k vycestování z území České republiky do dvaceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, došlo dne 25. 11. 2017. Toto rozhodnutí tak bylo vykonatelné ode dne 16. 12. 2017. Dne 11. 1. 2018, kdy bylo se stěžovatelkou zahájeno řízení o správním vyhoštění, tedy stěžovatelka na území České republiky pobývala bez víza nebo jiného pobytového oprávnění.

[36] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti zmínila, že i v případě, že by se nacházela na území bez platného oprávnění k pobytu, měl správní orgán možnost přistoupit k jinému řešení, které by stěžovatelce umožnilo dobrovolné opuštění republiky. Nejvyšší správní soud této argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil, neboť jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelce bylo správní vyhoštění uloženo již rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2017, č. j. KRPA-229339-17/ČJ-2017-000022, avšak nedošlo k jeho výkonu s ohledem na skutečnost, že se na stěžovatelku vztahovaly důvody znemožňující vycestování. V situaci, kdy již předchozím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění a stěžovatelka opět pobývala na území České republiky neoprávněně, nebylo možné použít jiné opatření, než správní vyhoštění.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[37] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[38] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu